

III

(Akty przygotowawcze)

KOMITET REGIONÓW

Opinia Komitetu Regionów – Pakiet środków polityki w zakresie produkcji ekologicznej

(2015/C 019/18)

Sprawozdawca	Willemien Hester MAIJ, członkini zarządu prowincji Overijssel (NL/EPL)
Dokumenty źródłowe	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Plan działania na rzecz przyszłości produkcji ekologicznej w Unii Europejskiej” COM(2014) 179 final Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych, zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie o kontrolach urzędowych] i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 COM(2014) 180 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Cele pakietu środków polityki

1. Popiera wyznaczone przez Komisję cele w dziedzinie produkcji ekologicznej, takie jak usunięcie przeszkód na drodze do zrównoważonego rozwoju produkcji ekologicznej, a także wspieranie efektywnego rozwoju rynku wewnętrznego i zapewnienie uczciwej konkurencji dla rolników i podmiotów rynkowych oraz utrzymanie lub zwiększenie zaufania konsumentów do produktów rolnictwa ekologicznego.

2. Zaleca poprawę obowiązującego rozporządzenia (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych. W związku z tym choć KR-owi zależy na celu dotyczącym zbliżania się do zasad rolnictwa ekologicznego, preferuje on spośród przeanalizowanych przez Komisję wariantów strategicznych ten, który polega na poprawie status quo w oparciu o ulepszenia i skuteczniejsze egzekwowanie obowiązujących przepisów. Komitet Regionów stwierdza, że Komisja zdecydowała się na istotną zmianę regulacji prawnych, która zaostrza przepisy i usuwa wszelkie formy elastyczności. Jest zdania, że trwały rozwój oraz zaufanie konsumentów opierają się na uczciwości przedsiębiorców i integralności systemu produkcji oraz jego dostosowaniu do różnych sytuacji rolno-klimatycznych i stopnia rozwoju poszczególnych regionów w UE. Dlatego też uczciwości i integralności nie da się wymóc wyłącznie poprzez bardziej rygorystyczne przepisy. Zaostrzenie przepisów ma bezpośredni wpływ na ciągłość funkcjonowania sektora produkcji ekologicznej. Komisja uważa, że skutki te będą mieć charakter tymczasowy. KR wyraża pogląd, że nie ma wystarczających dowodów na poparcie tego stanowiska i w oczekiwaniu na ocenę zawierającą takie dowody uważa, że lepszym rozwiązaniem jest stopniowa zmiana sytuacji poprzez ulepszenie istniejącego rozporządzenia aniżeli dokonywanie rewolucji polegającej na radykalnej zmianie ustawodawstwa.

3. Z zadowoleniem odnotowuje, że Komisja sporządziła plan działania mający ułatwić przejście do nowych ram prawnych. KR jest jednak rozczarowany tym planem działania z trzech powodów. Po pierwsze, plan działania nie zawiera konkretnego celu w postaci wartości docelowej określającej rozszerzenie tej branży. Po drugie, plan nie ma własnego budżetu, z wyjątkiem budżetu EFRROW. Budżet EFRROW jest ograniczony i można się obawiać, że znaczna część dostępnych środków będzie musiała zostać wykorzystana na odszkodowania na podstawie art. 20 (obecność niedozwolonych produktów lub substancji) nowego rozporządzenia. Po trzecie, plan ten nie ma wymiaru lokalnego i regionalnego, pomimo że wymiar ten wymieniany jest wśród zasad ogólnych produkcji ekologicznej, art. 4 lit. g) wniosku w sprawie rozporządzenia. KR postrzega to jako straconą okazję, ponieważ władze lokalne i regionalne są bezpośrednio zaangażowane w rozwój rolnictwa ekologicznego jako podmioty współfinansujące środki w programach rozwoju obszarów wiejskich. Komitet domaga się, by ten plan został wzmocniony i by był lepiej finansowany.

Pomocniczość i proporcjonalność

4. Niektóre z proponowanych środków, zwłaszcza uniemożliwienie państwom członkowskim zastosowania wyjątków, budzą obawy z punktu widzenia pomocniczości, gdyż nie jest pewne, czy są one niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów i czy przynoszą wyraźne korzyści. Ponadto wniosek sięga dalej niż to konieczne. Całościowy przegląd istniejących przepisów jest przedczesny i zbyt daleko posunięty, a także może stanowić naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż istnieją inne, mniej restrykcyjne sposoby osiągnięcia pożądanego wyniku. Powyższe kwestie zostały podkreślone podczas konsultacji na temat pomocniczości przeprowadzonych przez Komitet Regionów ⁽¹⁾.

Struktura rozporządzenia

5. Zaleca, aby akty delegowane przewidziane w rozdziale III „Reguły produkcji” zostały zaprojektowane jako część głównego tekstu rozporządzenia, tak aby KR miał możliwość wyrażania opinii na temat tego zasadniczego elementu omawianej regulacji prawnej.

Regulacja ta składa się z jednego rozporządzenia oraz załączników zawierających przepisy szczegółowe odnoszące się do produkcji. Rozporządzenie składa się z 45 artykułów, z których 29 przewiduje akty delegowane. KR nie jest uprawniony do oceniania aktów delegowanych. Akty delegowane znajdują się we wszystkich częściach tego rozporządzenia. W szczególności 13 aktów delegowanych dotyczących reguł produkcji ma zasadnicze znaczenie dla ciągłości sektora produkcji ekologicznej na szczeblu lokalnym i regionalnym. Art. 290 TFUE stanowi, że przekazanie uprawnień nie może dotyczyć istotnych elementów danej dziedziny, ponieważ są one zastrzeżone dla aktu ustawodawczego. Struktura rozporządzenia jest zatem sprzeczna z założeniami TFUE.

6. Zaleca, by rozpatrywać ten wniosek razem z wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych. Kontrole przepisów dotyczących produkcji ekologicznej i zasad etykietowania zostały w istocie ujęte we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych. KR w opinii w sprawie tego rozporządzenia wyraził sprzeciw wobec uprawnienia Komisji do przyjmowania aktów delegowanych w odniesieniu do przepisów szczegółowych w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych. KR podkreślił, że jest absolutnie niezbędne, aby wszystkie przepisy, które mają istotny wpływ na działania kontrolne oraz na budżety państw członkowskich, zostały bezpośrednio zawarte w rozporządzeniu.

Przedmiot, zakres i definicje

7. Zaleca jasne określenie zakresu stosowania specjalnych zasad produkcji i kontroli aż do chwili, gdy produkt ekologiczny zostanie zapakowany, opatrzony etykietą i udostępniony ostatecznemu konsumentowi w nienaruszalnym opakowaniu lub gdy, w razie sprzedaży luzem, nie w opakowaniu oryginalnym lub w opakowaniu do transportu, trafi do ostatecznego konsumenta.

8. Zaleca, aby definicja „grupy podmiotów”, zawarta w art. 3, opierała się także na regionalnej definicji „drobnych producentów rolnych”, której podstawą jest wysokość obrotów. Komisja definiuje pojęcie „grupa podmiotów” w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla drobnych rolników indywidualnych. KR przyjmuje ten zamiar z zadowoleniem, nie może jednak zaakceptować definicji „drobnych producentów rolnych” opartej wyłącznie na liczbie hektarów użytków rolnych. W istocie 5 ha upraw szklarniowych oznaczają dużą skalę działalności gospodarczej, zaś 5 ha hał górskich – działalność na małą skalę.

⁽¹⁾ Konsultacje Sieci Monitorującej Stosowanie Zasady Pomocniczości i Grupy Ekspertów ds. Pomocniczości, które odbywały się od 16 kwietnia do 26 maja 2014 r. Sprawozdanie jest dostępne na stronie: [http://portal.cor.europa.eu/subsidiarity/Observations2014/COM%20\(2014\)%20180%20860ce890ecc54e2dbf32defbd5e433c4/Report%20consultation%20Organic%20farming.pdf](http://portal.cor.europa.eu/subsidiarity/Observations2014/COM%20(2014)%20180%20860ce890ecc54e2dbf32defbd5e433c4/Report%20consultation%20Organic%20farming.pdf)

Reguły produkcji

9. Zaleca dopuszczenie możliwości równoległej produkcji rolnej. W art. 7 ust.1 lit a) dotyczącym ogólnych reguł produkcji Komisja kładzie kres obecnej praktyce łączenia ekologicznych i konwencjonalnych metod produkcji w jednym gospodarstwie. Około jednej czwartej gospodarstw ekologicznych w Europie produkuje zarówno z wykorzystaniem metod ekologicznych, jak i konwencjonalnych. Gospodarstwa stosujące równoległe obie metody produkcji rolnictwa podlegają kontroli przeprowadzanej przez organy kontrolne zajmujące się sektorem pod kątem produkcji ekologicznej. KR uważa, że takie równoległe stosowanie obu metod produkcji oddziałuje pozytywnie na interakcję między rolnictwem ekologicznym i konwencjonalnym, przyczyniając się w ten sposób do bardziej zrównoważonego rozwoju i innowacyjności w rolnictwie. Komitet obawia się, że ze względu na zakaz łączenia obu metod produkcji część producentów ekologicznych zostanie wyeliminowana lub będzie zmuszona powoływać do życia nowe twory administracyjne (podział struktury przedsiębiorstwa) w celu obejścia tego przepisu.

10. Zaleca, by uzgodnić z przedsiębiorstwami zajmującymi się hodowlą i chowem zwierząt realistyczny okres przejściowy na wprowadzenie zasady, by stosowany materiał rozmnożeniowy był w 100 % ekologiczny. Komisja znosi różne wyjątki od zasad i stanowi w art. 10, 11 i 12, że do ekologicznej produkcji roślin, produktów roślinnych, zwierząt i wodorostów oraz zwierząt akwakultury można wykorzystywać wyłącznie materiał ekologiczny. W wielu regionach jest jeszcze daleko do stosowania tej praktyki, ze względu na niewystarczającą dostępność ekologicznego materiału rozmnożeniowego. Dlatego też Komisja przewiduje stosowanie okresu przejściowego do dnia 31 grudnia 2021 r. KR uważa, że termin ten będzie realistyczny tylko pod warunkiem jednoczesnego zastosowania specjalnych środków wsparcia i wnosi o dokonanie w 2019 r. oceny możliwości dotrzymania tego terminu, aby upewnić się, że nie dojdzie do braku materiału rozmnożeniowego i spadku produkcji.

11. Zaleca, aby dostosować zasady wpisywania odmian ekologicznych do urzędowego wykazu, zanim zniesione zostaną odstępstwa dotyczące stosowania materiału siewnego. W opinii „Zasoby genetyczne w rolnictwie – od ochrony do zrównoważonego wykorzystywania” (CDR 1277/2014 fin) KR stwierdza, że zasady dotyczące umieszczania gatunków i odmian w urzędowym wykazie nie są dostosowane do nasion ekologicznych. Komitet Regionów uważa, że nowy wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie produkcji i udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin powinien stwarzać możliwość certyfikacji nasion ekologicznych na podstawie kryteriów, które są dostosowane do rolnictwa ekologicznego.

12. Zauważa, że Komisja, określając w art. 20 poziom niedozwolonych substancji w produktach ekologicznych, dokonała przejścia od systemu opartego na obowiązku podejmowania starań do systemu opartego na obowiązku uzyskania rezultatu. KR nie jest zwolennikiem tworzenia odrębnego systemu obowiązku uzyskania rezultatu w sektorze produkcji ekologicznej, i jest zdania, że wszystkie europejskie produkty żywnościowe powinny spełniać te same wymogi w zakresie bezpieczeństwa żywności.

13. Jeżeli poziom niedozwolonych substancji w produktach ekologicznych miałby zostać określony w bardziej długoterminowej perspektywie, należałoby z wyprzedzeniem jasno określić przepisy, na mocy których producenci otrzymywaliby rekompensatę od państw członkowskich z tytułu poniesionych strat. Rolnik prowadzący ekologiczne gospodarstwo nie jest praktycznie w stanie uniknąć sytuacji, w której wytwarzane przezeń produkty zawierają pozostałości niedozwolonych substancji, jeśli sąsiad produkujący w sposób konwencjonalny nie stosuje żadnych zabezpieczeń, aby zapobiec ewentualnym zanieczyszczeniom. KR uważa, że ani producenci ekologiczni, ani władze lokalne lub regionalne nie powinni ponosić kosztów szkód wynikających z cofnięcia certyfikacji z takiego powodu. Wniosek w sprawie rozporządzenia przewiduje, że państwa członkowskie mogą wykorzystywać instrumenty WPR w celu przyznawania płatności krajowych na rzecz zrekompensowania rolnikom poniesionych szkód. Komisja nie wskazuje jednak na skutki tego środka dla budżetu, gdyż zasady przyznawania odszkodowania nie są jasne.

Handel z państwami trzecimi

14. Zauważa, że Komisja proponuje, aby zasadę równoważności w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi opracowywać w ramach umów handlowych. Porównanie środków kontroli oraz reguł produkcji stanowiłoby zatem część umowy handlowej. KR uważa, że formuła ta nie jest wystarczająco przejrzysta i może mieć potencjalnie szkodliwy wpływ na zaufanie konsumentów. Zaleca, by w odniesieniu do równoważności w ramach umów handlowych przyjąć zasady proceduralne, na podstawie których Komisja mogłaby w przejrzysty sposób prowadzić negocjacje z państwami trzecimi. Aby zwiększyć przejrzystość wypracowywania umów, potrzebny jest mandat udzielony przez Radę Europejską oraz powiązane z nim wytyczne, a Komisja powinna składać Radzie sprawozdania dotyczące zawartych umów.

Przepisy proceduralne, przejściowe i końcowe

15. Zaleca, aby utrzymać obecną praktykę przeprowadzania regularnych kontroli na miejscu. Wniosek w sprawie rozporządzenia zawiera w art. 44 ust. 3 zmianę art. 23 wniosku w sprawie rozporządzenia dotyczącą kontroli urzędowych. Dotychczasowa praktyka przeprowadzania rocznego audytu na miejscu zostaje zastąpiona systemem kontroli opartych na analizie ryzyka. Uzasadnieniem tej zmiany jest zmniejszenie kosztów. KR, podobnie jak IFOAM, AREPO i EOCC, uważa tę zmianę za niekorzystną. Kontrole są ważne z punktu widzenia zaufania konsumentów oraz jako informacja dla producentów.

Plan działania na rzecz rolnictwa ekologicznego

16. Zaleca utworzenie platformy w celu monitorowania i oceny planu działania. Będzie ona wspierać i oceniać realizację tego planu. Uczestnicy tej platformy pochodziliby ze „złotego trójkąta”, na który składają się z podmioty gospodarcze, organy publiczne oraz świat edukacji i badań naukowych. Konkretnie chodzi tu o przedstawicieli biznesu, szkolnictwa i nauki, przedstawicieli państw członkowskich i regionów, a także o zgromadzenie konsumentów i stowarzyszeń ochrony środowiska. KR zaleca, by Komisja ustanowiła w planie działania cel osiągnięcia do 2020 r. poziomu 10 % gruntów, na których prowadzona będzie uprawa ekologiczna. W punktach 17 i 18 przedstawiono działania prowadzone w regionach, które mogą być koordynowane przez platformę.

17. Opowiada się za wprowadzaniem produktów ekologicznych w zakładach żywienia zbiorowego. Zakłady żywienia zbiorowego w placówkach oświatowych, instytucjach publicznych, zakładach opieki zdrowotnej oraz przedsiębiorstwach mogą dostarczać bodźców do rozwoju i organizacji lokalnej produkcji ekologicznej. Wprowadzanie produktów ekologicznych w tego rodzaju zakładach gastronomicznych jest często elementem lokalnych strategii politycznych. KR zaleca dążenie do tego, by 75 % produktów podawanych w stołówkach szkolnych stanowiły produkty zdrowe, ekologiczne i/lub lokalne, oraz proponuje utworzenie banku informacji i inspiracji dotyczących zdrowych, ekologicznych i regionalnych produktów w zakładach żywienia zbiorowego.

18. Opowiada się za ochroną zasobów wodnych i obszarów naturalnych za pośrednictwem rolnictwa ekologicznego. Różne regiony mają dobre doświadczenia z łączeniem ochrony zasobów wodnych i obszarów naturalnych z rolnictwem ekologicznym. KR zaleca, by dzielono się doświadczeniami w tym zakresie, tak aby zachęcać władze lokalne i regionalne do angażowania się w te działania.

II. ZALECANE POPRAWKI**Poprawka 1**

Nowy motyw 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p><u>Należy przewidzieć pewną elastyczność, jeśli chodzi o stosowanie zasad produkcji, by umożliwić dostosowanie norm i wymogów do lokalnych warunków klimatycznych lub geograficznych, do specyficznych praktyk hodowlanych i do organicznych etapów rozwoju. Powinno to umożliwić stosowanie zasad wyjątkowych, jednak wyłącznie w stopniu ograniczonym przez szczególne warunki określone w prawodawstwie wspólnotowym. Większa elastyczność nie może stać w sprzeczności z wysiłkiem na rzecz certyfikacji, która powinna być skuteczna i zharmonizowana. W związku z tym należy ustalić jasne kryteria i zasady stosowania odstępstw i włączyć je do głównego rozporządzenia.</u></p>

Uzasadnienie

Celem poprawki jest uwzględnienie w obecnym wniosku w sprawie rozporządzenia elastyczności, która pozwala uwzględnić warunki lokalne.

Poprawka 2

Art. 2 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów rolnych wyszczególnionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktatu”) oraz niektórych innych produktów wyszczególnionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, o ile te produkty rolne oraz te inne produkty mają być wytwarzane, przygotowywane, dystrybuowane, wprowadzane do obrotu, przywożone lub wywożone jako ekologiczne.</p> <p>Produkty myślistwa i rybołówstwa dzikich zwierząt nie są uznawane za produkty ekologiczne.</p>	<p>Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów rolnych wyszczególnionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktatu”) oraz niektórych innych produktów wyszczególnionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, o ile te produkty rolne oraz te inne produkty mają być wytwarzane, przygotowywane, dystrybuowane, wprowadzane do obrotu, przywożone lub wywożone jako ekologiczne, <u>aż do chwili, gdy zostaną zapakowane, opatrzone etykietą i przygotowane do ostatecznej konsumpcji w nienaruszalnym opakowaniu lub, w odpowiednich wypadkach, gdy dotrą do rąk ostatecznego konsumenta sprzedane luzem, nie w opakowaniu oryginalnym lub w opakowaniu stosowanym do transportu.</u></p> <p>Produkty myślistwa i rybołówstwa dzikich zwierząt nie są uznawane za produkty ekologiczne.</p>

Uzasadnienie

Trzeba jasno określić zasady stosowania specjalnych przepisów dotyczących produkcji i kontroli od miejsca produkcji do chwili, gdy produkt zostaje umieszczony w nienaruszalnym opakowaniu lub trafia do rąk ostatecznego konsumenta.

Poprawka 3

Art. 3 pkt 7

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>„grupa podmiotów” oznacza grupę, w której każdy podmiot jest rolnikiem, w którego gospodarstwie wykorzystywana powierzchnia użytków rolnych nie przekracza 5 ha, i która może, oprócz wytwarzania żywności lub paszy, zajmować się także przetwarzaniem żywności lub paszy;</p>	<p>„grupa podmiotów” oznacza grupę, w której każdy podmiot jest rolnikiem, <u>którego, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie członkowskim, można zdefiniować jako drobnego producenta rolnego w którego gospodarstwie wykorzystywana powierzchnia użytków rolnych nie przekracza 5 ha,</u> i która może, oprócz wytwarzania żywności <u>i/lub</u> paszy, zajmować się także przetwarzaniem żywności <u>i/lub</u> paszy;</p>

Uzasadnienie

Treść pojęcia „drobny producent rolny” jest w dużym stopniu uzależniona od kontekstu lokalnego. Ustalenie tej definicji powinno zatem należeć do kompetencji państw członkowskich.

Poprawka 4

Artykuł 7 ust. 1 lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Podmioty przestrzegają następujących ogólnych reguł produkcji:</p> <p>(a) całe gospodarstwo rolne lub hodowla akwakultury są zarządzane zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej;</p>	<p>Podmioty przestrzegają następujących ogólnych reguł produkcji:</p> <p>(a) całe gospodarstwo rolne lub hodowla akwakultury są zarządzane <u>w całości lub w określonej części</u> zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej;</p>

Uzasadnienie

Równoległe stosowanie obu metod produkcji oddziałuje pozytywnie na interakcję między rolnictwem ekologicznym i konwencjonalnym. Zakaz ich równoległego stosowania spowodowałby zaprzestanie działalności przez część producentów ekologicznych.

Poprawka 5

Artykuł 20

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Obecność niedozwolonych produktów lub substancji</p> <p>1. Produkty, w których wykryto obecność produktów lub substancji, które nie zostały dopuszczone zgodnie z art. 19, na poziomie przekraczającym poziomy ustanowiony z uwzględnieniem w szczególności dyrektywy 2006/125/WE, nie mogą być wprowadzane do obrotu jako ekologiczne.</p> <p>2. Aby zagwarantować skuteczność, wydajność i przejrzystość produkcji ekologicznej i systemu znakowania, Komisja uprawniona jest do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 36, dotyczących szczegółowych kryteriów i warunków stosowania poziomów, o których mowa w ust. 1, jak również ustanowienia tych poziomów i ich dostosowywania w świetle postępu technicznego.</p> <p>3. Na zasadzie odstępstwa od art. 211 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz pod warunkiem uzyskania zezwolenia Komisji wydanego bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 37 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie mogą przyznać płatności krajowe mające wyrównać rolnikom szkody poniesione wskutek zanieczyszczenia ich produktów rolnych niedozwolonymi produktami lub substancjami, co uniemożliwia im wprowadzanie danych produktów do obrotu jako ekologiczne, o ile rolnicy ci podjęli wszelkie odpowiednie środki w celu zapobieżenia takiemu zanieczyszczeniu. Państwa członkowskie mogą także skorzystać, w celu całkowitego lub częściowego wyrównania tych szkód, z instrumentów wspólnej polityki rolnej.</p>	<p>Obecność niedozwolonych produktów lub substancji</p> <p>1. Produkty, w których wykryto obecność produktów lub substancji, które nie zostały dopuszczone zgodnie z art. 19, na poziomie przekraczającym poziomy ustanowiony z uwzględnieniem w szczególności dyrektywy 2006/125/WE, nie mogą być wprowadzane do obrotu jako ekologiczne.</p> <p>2. Aby zagwarantować skuteczność, wydajność i przejrzystość produkcji ekologicznej i systemu znakowania, Komisja uprawniona jest do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 36, dotyczących szczegółowych kryteriów i warunków stosowania poziomów, o których mowa w ust. 1, jak również ustanowienia tych poziomów i ich dostosowywania w świetle postępu technicznego.</p> <p>3. Na zasadzie odstępstwa od art. 211 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz pod warunkiem uzyskania zezwolenia Komisji wydanego bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 37 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie mogą przyznać płatności krajowe mające wyrównać rolnikom szkody poniesione wskutek zanieczyszczenia ich produktów rolnych niedozwolonymi produktami lub substancjami, co uniemożliwia im wprowadzanie danych produktów do obrotu jako ekologiczne, o ile rolnicy ci podjęli wszelkie odpowiednie środki w celu zapobieżenia takiemu zanieczyszczeniu. Państwa członkowskie mogą także skorzystać, w celu całkowitego lub częściowego wyrównania tych szkód, z instrumentów wspólnej polityki rolnej.</p>

Uzasadnienie

KR nie jest zwolennikiem odrębnego systemu obowiązku uzyskiwania rezultatu w sektorze produkcji ekologicznej.

Poprawka 6

Artykuł 30

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Równoważność na podstawie umowy handlowej</p> <p>Uznane państwo trzecie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) tiret pierwsze to państwo trzecie, które Unia, na podstawie umowy handlowej, uznała za posiadające system produkcji realizujący te same cele i zasady, dzięki stosowaniu przepisów gwarantujących taki sam poziom zgodności, co przepisy Unii.</p>	<p>Równoważność na podstawie umowy handlowej</p> <p><u>1.</u> Uznane państwo trzecie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) tiret pierwsze to państwo trzecie, które Unia, na podstawie umowy handlowej, uznała za posiadające system produkcji realizujący te same cele i zasady, dzięki stosowaniu przepisów gwarantujących taki sam poziom zgodności, co przepisy Unii.</p> <p><u>2.</u> <u>Komisja określa wymogi proceduralne w odniesieniu do uznawania państw trzecich w ramach umów handlowych.</u></p> <p><u>3.</u> <u>W celu zawarcia umowy handlowej Komisja Europejska działa na podstawie mandatu udzielonego przez Radę Europejską oraz powiązanych z nim wytycznych.</u></p>

Uzasadnienie

W celu zwiększenia zaufania konsumentów zasada równoważności powinna opierać się na porównaniu środków kontroli i reguł produkcji.

Poprawka 7

Artykuł 36 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Wykonywanie przekazanych uprawnień</p> <p>3. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p>	<p>Wykonywanie przekazanych uprawnień</p> <p>3. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu, i Radzie i <u>Komitetowi Regionów.</u></p>

Uzasadnienie

Komitet Regionów uważa, że jako europejski organ doradczy powinien mieć możliwość wydawania opinii na temat kwestii o pierwszoplanowym znaczeniu dla regionów. Ponieważ Traktat nie zezwala, by KR doradzał Komisji w sprawie aktów delegowanych, KR pragnie doradzać w sprawie tych aktów Parlamentowi i Radzie.

Poprawka 8

Art. 44 ust. 3.3 lit. c)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W związku z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j), w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ustanawia się przepisy dotyczące:</p> <p>c) częstotliwości kontroli urzędowych podmiotów oraz przypadków i warunków, w których takie podmioty są wyłączone z określonych kontroli urzędowych;</p>	<p>W związku z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j), w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ustanawia się przepisy dotyczące:</p> <p>e) częstotliwości kontroli urzędowych podmiotów oraz przypadków i warunków, w których takie podmioty są wyłączone z określonych kontroli urzędowych;</p>

Uzasadnienie

Kontrole są ważne z punktu widzenia zaufania konsumentów oraz jako informacja dla producentów. Istotne jest zatem ich zachowanie.

Poprawka 9

Załącznik II, część II, punkt 1.4.1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1.4.1. Wymogi ogólne w zakresie żywienia</p> <p>W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące reguły:</p> <p>a) pasze dla zwierząt pozyskuje się przede wszystkim z gospodarstwa, w którym zwierzęta są utrzymywane, lub z innych rolnych gospodarstw ekologicznych w tym samym regionie;</p>	<p>1.4.1. Wymogi ogólne w zakresie żywienia</p> <p>W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące reguły:</p> <p>a) pasze dla zwierząt pozyskuje się przede wszystkim z gospodarstwa, w którym zwierzęta są utrzymywane, lub z innych rolnych gospodarstw ekologicznych w tym samym regionie, <u>jeżeli pozwalają na to zasoby, w przeciwnym razie, po otrzymaniu wyraźnej zgody, można je pozyskać spoza regionu;</u></p>

Uzasadnienie

Wymóg ten prowadziłby do upadku wielu ekologicznych gospodarstw hodowlanych w niektórych regionach europejskich, gdyż obecnie bardzo trudno jest pozyskiwać pasze dla zwierząt w 100 % ze swojego własnego lub innego, blisko położonego gospodarstwa.

Bruksela, 4 grudnia 2014 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel LEBRUN